

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2018/1806**av den 14 november 2018****om fastställande av förteckningen över tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredjeländer vars medborgare är undantagna från detta krav****(kodifiering)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 77.2 a,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

- (1) Rådets förordning (EG) nr 539/2001 ⁽²⁾ har ändrats väsentligt flera gånger ⁽³⁾. För att skapa klarhet och överskådlighet bör den förordningen kodifieras.
- (2) Genom denna förordning föreskrivs en fullständig harmonisering i fråga om tredjeländer vars medborgare omfattas av ett krav att inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser (nedan även kallat *viseringskravet*) och tredjeländer vars medborgare är undantagna från detta krav.
- (3) Fastställandet av de tredjeländer vars medborgare omfattas av eller är undantagna från viseringskravet bör ske på grundval av en välavvägd bedömning av olika kriterier i varje enskilt fall. Den bedömningen bör göras regelbundet och kan leda till lagstiftningsförslag för att ändra bilaga I till denna förordning, vilken innehåller en förteckning över tredjeländer vars medborgare omfattas av kravet att inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser, och bilaga II till denna förordning, som innehåller en förteckning över tredjeländer vars medborgare är undantagna från kravet att inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser när det gäller vistelser som inte överstiger 90 dagar under en 180-dagarsperiod, utan att det påverkar möjligheten till landsspecifika ändringar av de bilagorna under särskilda omständigheter, till exempel till följd av en process för viseringsliberalisering eller som den slutliga konsekvensen av ett tillfälligt upphävande av undantaget från viseringskravet.
- (4) Förteckningarna över tredjeländer i bilagorna I och II bör vara, och förbli, förenliga med de kriterier som anges i den här förordningen. Hänvisningar till tredjeländer för vilka situationen har förändrats i fråga om dessa kriterier bör överföras från den ena bilagan till den andra.
- (5) Utveckling inom internationell rätt som medför förändringar i status eller benämning för vissa stater eller enheter bör återspeglas i bilagorna I och II.
- (6) Eftersom medborgare i Island, Liechtenstein och Norge är undantagna från viseringskravet inom ramen för avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet ⁽⁴⁾ bör inte dessa länder ingå i förteckningen i bilaga II.
- (7) Eftersom avtalet mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan och Schweiziska edsförbundet å andra sidan om fri rörlighet för personer ⁽⁵⁾ föreskriver fri rörlighet utan viseringstvång för medborgare i Schweiz och i medlemsstaterna bör Schweiz inte ingå i förteckningen i bilaga II.
- (8) För konventionsflyktingar och statslösa personer bör frågan om de ska omfattas av, eller undantas från, viseringskravet avgöras med hänsyn till det tredjeländ i vilket dessa personer är bosatta och som har utfärdat

⁽¹⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 2 oktober 2018 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 6 november 2018.

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredjeländer vars medborgare är undantagna från detta krav (EGT L 81, 21.3.2001, s. 1).

⁽³⁾ Se bilaga III.

⁽⁴⁾ EGT L 1, 3.1.1994, s. 3.

⁽⁵⁾ EGT L 114, 30.4.2002, s. 6.

deras resehandlingar, utan att detta påverkar de skyldigheter som följer av internationella avtal undertecknade av medlemsstaterna, särskilt Europarådets europeiska överenskommelse om avskaffande av viseringstvång för flyktingar som undertecknades i Strasbourg den 20 april 1959. Medlemsstaterna bör likväl, med tanke på de skillnader som finns mellan nationell rätt för konventionsflyktingar och statslösa personer, kunna avgöra om dessa kategorier av personer bör undantas, om det tredjeland i vilket de är bosatta och som har utfärdat deras resehandlingar är ett av de tredjeländer vars medborgare är undantagna från viseringskravet.

- (9) I enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1931/2006 ⁽¹⁾ bör det fastställas undantag från viseringskravet för dem som innehar ett tillstånd för lokal gränstrafik.
- (10) Det bör vara möjligt för medlemsstaterna att besluta om undantag från viseringskravet för innehavare av vissa andra pass än vanliga pass.
- (11) I vissa fall är ett särskilt viseringssystem motiverat, och då bör det vara möjligt för medlemsstaterna att undanta vissa kategorier av personer från viseringskravet alternativt låta dem omfattas av detta, bland annat i enlighet med folkrätten eller sedvanerätten.
- (12) Det bör vara möjligt för medlemsstaterna att medge undantag från viseringskravet för konventionsflyktingar, alla statslösa personer, både de som omfattas av Förenta nationernas konvention om statslösa personers rättsliga ställning av den 28 september 1954 och de som inte omfattas av den konventionen, samt för skolelever som deltar i en skolresa, om personerna som omfattas av dessa kategorier är bosatta i ett tredjeland som ingår i förteckningen i bilaga II till denna förordning.
- (13) Ordningen för möjligheterna till undantag från viseringskravet bör fullt ut återspegla de faktiska förhållandena. Vissa medlemsstater medger undantag från viseringskravet för medborgare i tredjeländer som ingår i den förteckning över tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser och är medlemmar av de väpnade styrkor som reser på uppdrag av Atlantpaksorganisationen (Nato) eller Partnerskap för fred. Med tanke på rättssäkerheten bör det finnas en hänvisning i denna förordning till dessa undantag, som grundas på internationella förpliktelser utanför unionsrätten.
- (14) Full ömsesidighet i fråga om viseringar är ett mål som unionen bör eftersträva på ett proaktivt sätt i sina förbindelser med tredjeländer. På så sätt kan unionen bidra till att göra sin utrikespolitik mer trovärdig och konsekvent.
- (15) En unionsmekanism bör föreskrivas som gör det möjligt att genomföra ömsesidighetsprincipen om något av de tredjeländer som ingår i förteckningen i bilaga II beslutar att medborgarna i en eller flera medlemsstater ska omfattas av viseringskrav. Den mekanismen bör föreskriva att det blir möjligt för unionen att reagera på ett solidariskt sätt om ett sådant tredjeland tillämpar viseringskrav för medborgarna i åtminstone en medlemsstat.
- (16) Vid mottagande av en underrättelse från en medlemsstat om att ett tredjeland som ingår i förteckningen i bilaga II tillämpar viseringskrav för medborgare i den medlemsstaten bör alla medlemsstater reagera gemensamt och därigenom ge ett unionssvar på en situation som påverkar unionen i dess helhet och som utsätter dess medborgare för olika behandling.
- (17) I syfte att säkerställa en lämplig medverkan av Europaparlamentet och rådet i den andra fasen av tillämpningen av ömsesidighetsmekanismen, med tanke på den särskilt känsliga politiska arten av upphävandet av undantaget från viseringskravet för alla medborgare i ett tredjeland som ingår i förteckningen i bilaga II samt dess övergripande konsekvenser för medlemsstaterna, de länder som deltar i Schengensamarbetet och unionen själv, särskilt för deras yttre förbindelser och Schengenområdets övergripande funktion, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) delegeras till kommissionen med avseende på vissa delar av ömsesidighetsmekanismen. Tilldelningen av sådana befogenheter till kommissionen sker med beaktande av behovet av en politisk diskussion om unionens politik för viseringar i Schengenområdet. Den avspeglar också behovet av att säkerställa tillräcklig öppenhet och rättssäkerhet vid tillämpningen av ömsesidighetsmekanismen på alla medborgare i det berörda tredjelandet, särskilt genom den motsvarande tillfälliga ändringen av bilaga II till denna förordning. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning ⁽²⁾. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1931/2006 av den 20 december 2006 om lokal gränstrafik vid medlemsstaternas yttre landgränser och om ändring av Schengenkonventionens bestämmelser (EUT L 405, 30.12.2006, s. 1).

⁽²⁾ EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

- (18) Genom denna förordning bör det föreskrivas en mekanism för att i en nödsituation tillfälligt kunna upphäva undantaget från viseringskravet för ett tredjeland som ingår i förteckningen i bilaga II (nedan kallad *upphävandemekanismen*) när det krävs brådskande åtgärder för att lösa problem som drabbar åtminstone en medlemsstat, och med beaktande av de övergripande konsekvenserna av nödsituationen för unionen som helhet.
- (19) För att säkerställa en effektiv tillämpning av upphävandemekanismen och av vissa bestämmelser i ömsesidighetsmekanismen och särskilt för att möjliggöra att i tillräcklig mån beakta alla relevanta faktorer och de eventuella konsekvenserna av tillämpningen av de mekanismerna, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter avseende fastställandet av de kategorier av medborgare i det berörda tredjelandet som bör omfattas av ett tillfälligt upphävande av undantaget från viseringskravet inom ramen för ömsesidighetsmekanismen och avseende motsvarande giltighetstid av det upphävandet samt avseende upphävandemekanismen. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011⁽¹⁾. Granskningsförfarandet bör användas vid antagandet av sådana genomförandeakter.
- (20) Det är nödvändigt att förhindra och motverka missbruk till följd av undantag från viseringskravet för kortare vistelser för medborgare från ett tredjeland när de utgör ett hot mot den allmänna ordningen (*ordre public*) och den berörda medlemsstatens inre säkerhet.
- (21) Upphävandemekanismen bör göra det möjligt för medlemsstaterna att lämna underrättelse om omständigheter som kan komma att leda till ett upphävande och för kommissionen att utlösa upphävandemekanismen på eget initiativ.
- (22) I synnerhet bör användningen av upphävandemekanismen underlättas genom ett snabbt förfarande med hjälp av korta referensperioder och tidsfrister, och de möjliga skälen för upphävande bör innefatta minskat samarbete om återtagande samt en betydande ökning av riskerna för den allmänna ordningen eller den inre säkerheten i medlemsstaterna. Sådant minskat samarbete bör omfatta en betydande ökning av andelen avslagna ansökningar om återtagande, inbegripet avseende tredjelandsmedborgare som har transiterat genom det berörda tredjelandet, när ett återtagandeavtal som ingåtts mellan unionen eller en medlemsstat och det berörda tredjelandet föreskriver en sådan återtagandeskyldighet. Kommissionen bör även ha möjlighet att utlösa upphävandemekanismen om tredjelandet inte samarbetar i fråga om återtagande, i synnerhet när ett återtagandeavtal har ingåtts mellan det berörda tredjelandet och unionen.
- (23) Vid tillämpning av upphävandemekanismen avses med en betydande ökning en ökning som överstiger ett tröskelvärde på 50 %. Den ökningen kan även vara mindre om kommissionen ansåg det vara tillämpligt i ett enskilt fall som meddelats av den berörda medlemsstaten.
- (24) Vid tillämpning av upphävandemekanismen avses med en låg andel godkända ansökningar att andelen godkända asylansökningar är ungefär 3 eller 4 %. Den andelen kan även vara högre om kommissionen ansåg det vara tillämpligt i ett enskilt fall som meddelats av den berörda medlemsstaten.
- (25) Det är nödvändigt att förhindra och motverka missbruk av undantaget från viseringskravet när det leder till ett ökat migrationstryck, till exempel till följd av en ökning av antalet ogrundade asylansökningar, och även när det leder till ogrundade ansökningar om uppehållstillstånd.
- (26) För att säkerställa att de särskilda krav som användes för att bedöma lämpligheten i ett undantag från viseringskravet, vilket beviljats till följd av att en dialog om viseringsliberalisering slutförts framgångsrikt, fortsatt uppfylls bör kommissionen övervaka situationen i de berörda tredjeländerna. Kommissionen bör särskilt uppmärksamma människorättssituationen i de berörda tredjeländerna.
- (27) Kommissionen bör regelbundet och minst en gång om året rapportera till Europaparlamentet och rådet under en period på sju år efter ikraftträdandet av viseringsliberaliseringen för ett visst tredjeland, och därefter när kommissionen anser att det är nödvändigt, eller på begäran av Europaparlamentet eller rådet.
- (28) Innan kommissionen fattar något beslut om att tillfälligt upphäva undantaget från viseringskravet för medborgarna i ett tredjeland bör den beakta människorättssituationen i det tredjelandet och de möjliga följderna av att undantaget från viseringskravet för denna situation upphävs.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (29) Upphävandet av undantaget från viseringskravet genom en genomförandeakt bör omfatta vissa kategorier av medborgare i det berörda tredjelandet, med hänvisning till de relevanta typerna av resehandlingar och, vid behov, till ytterligare kriterier, såsom personer som reser till medlemsstaternas territorium för första gången. I genomförandeakten bör det fastställas på vilka kategorier av medborgare upphävandet bör tillämpas, med beaktande av sådana särskilda omständigheter som en eller flera medlemsstater har anmält eller som kommissionen har rapporterat om och med beaktande av proportionalitetsprincipen.
- (30) I syfte att säkerställa en lämplig medverkan av Europaparlamentet och rådet i genomförandet av upphävandemekanismen, med tanke på den politiskt känsliga arten av ett upphävande av ett undantag från viseringskravet för alla medborgare i ett tredjeland som ingår i förteckningen i bilaga II i denna förordning samt dess övergripande konsekvenser för medlemsstaterna och unionen själv, särskilt för deras yttre förbindelser och för Schengenområdets övergripande funktion, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på tillfälligt upphävande av undantaget från viseringskravet för medborgarna i de berörda tredjeländerna. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.
- (31) För att säkerställa öppenhet i viseringssystemet och information till berörda personer, bör medlemsstaterna underrätta kommissionen och övriga medlemsstater om de åtgärder som de har vidtagit enligt denna förordning. Av samma skäl bör dessa uppgifter även offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.
- (32) Villkoren för inresa till medlemsstaternas territorium eller för utfärdande av visering bör inte påverka de bestämmelser som styr erkännandet av resehandlingars giltighet.
- (33) För att se till att den gemensamma viseringspolitiken fungerar väl är det enligt proportionalitetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen nödvändigt och lämpligt att använda sig av en förordning för att fastställa förteckningen över de tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och förteckningen över de länder vars medborgare är undantagna från detta krav.
- (34) Denna förordning bör inte påverka tillämpningen av internationella överenskommelser som Europeiska gemenskapen ingick före ikraftträdandet av förordning (EG) nr 539/2001 vilka gör det nödvändigt att avvika från den gemensamma viseringspolitiken, samtidigt som Europeiska unionens domstols rättspraxis beaktas.
- (35) När det gäller Island och Norge utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ⁽¹⁾, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.B i rådets beslut 1999/437/EG ⁽²⁾.
- (36) När det gäller Schweiz utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ⁽³⁾, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.B och 1.C i rådets beslut 1999/437/EG, jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/146/EG ⁽⁴⁾.
- (37) När det gäller Liechtenstein utgör denna förordning, i enlighet med protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska

⁽¹⁾ EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.

⁽²⁾ Rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 176, 10.7.1999, s. 31).

⁽³⁾ EUT L 53, 27.2.2008, s. 52.

⁽⁴⁾ Rådets beslut 2008/146/EG av den 28 januari 2008 om ingående på Europeiska gemenskapens vägnar av avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EUT L 53, 27.2.2008, s. 1).

edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ⁽¹⁾, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.B och 1.C i beslut 1999/437/EG, jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2011/350/EU ⁽²⁾.

- (38) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Förenade kungariket inte deltar i enlighet med rådets beslut 2000/365/EG ⁽³⁾. Förenade kungariket deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Förenade kungariket.
- (39) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Irland inte deltar i enlighet med rådets beslut 2002/192/EG ⁽⁴⁾. Irland deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Irland.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

I denna förordning fastställs de tredjeländer vars medborgare omfattas av eller är undantagna från viseringskravet, på grundval av en bedömning i varje enskilt fall med hänsyn till flera olika kriterier som bland annat rör olaglig invandring, allmän ordning och säkerhet, ekonomiska fördelar, i synnerhet i fråga om turism och utrikeshandel, samt unionens yttre förbindelser med de berörda tredjeländerna, inbegripet i synnerhet hänsyn till de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, liksom konsekvenserna för den regionala sammanhållningen och ömsesidigheten.

Artikel 2

I denna förordning avses med *visering* en visering enligt definitionen i artikel 2.2 a i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 ⁽⁵⁾.

Artikel 3

1. Medborgare i tredjeländer som anges i förteckningen i bilaga I ska ha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser.
2. Utan att det påverkar de skyldigheter som härrör från Europarådets europeiska överenskommelse om avskaffande av viseringstvång för flyktingar, undertecknad i Strasbourg den 20 april 1959, ska konventionsflyktingar och statslösa personer ha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser om det tredjeland som de är bosatta i och som har utfärdat deras resedokument är ett tredjeland som anges i förteckningen i bilaga I till denna förordning.

Artikel 4

1. Medborgare i de tredjeländer som anges i förteckningen i bilaga II ska vara undantagna från det krav som anges i artikel 3.1 när det gäller vistelser som inte överstiger 90 dagar under en 180-dagarsperiod.
2. Undantag från viseringskravet ska också omfatta följande personer:
 - a) De medborgare i tredjeländer som anges i förteckningen i bilaga I till denna förordning och som är innehavare av ett tillstånd för lokal gränstrafik som utfärdats av medlemsstaterna i enlighet med förordning (EG) nr 1931/2006 när dessa innehavare utnyttjar sin rättighet inom ramen för ordningen för den lokala gränstrafiken.

⁽¹⁾ EUTL 160, 18.6.2011, s. 21.

⁽²⁾ Rådets beslut 2011/350/EU av den 7 mars 2011 om ingående på Europeiska unionens vägnar av protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, om avskaffande av kontroller vid de inre gränserna och om personers rörlighet (EUT L 160, 18.6.2011, s. 19).

⁽³⁾ Rådets beslut 2000/365/EG av den 29 maj 2000 om en begäran från Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 131, 1.6.2000, s. 43).

⁽⁴⁾ Rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 64, 7.3.2002, s. 20).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 av den 13 juli 2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex) (EUT L 243, 15.9.2009, s. 1).

- b) Skolelever som är medborgare i tredjeländer som anges i förteckningen i bilaga I till denna förordning och som är bosatta i en medlemsstat som tillämpar rådets beslut 94/795/RIF⁽¹⁾, och som deltar i en organiserad skolresa tillsammans med en lärare från skolan i fråga.
- c) Konventionsflyktingar, statslösa personer och andra personer som inte har medborgarskap i något land och som är bosatta i en medlemsstat och är innehavare av ett resedokument som har utfärdats av denna medlemsstat.

Artikel 5

Medborgare i nya tredjeländer som tidigare utgjorde del av tredjeländer som anges i förteckningarna i bilagorna I och II ska omfattas av artiklarna 3 och 4 till dess rådet beslutar annat enligt det förfarande som föreskrivs i den relevanta bestämmelsen i EUF-fördraget.

Artikel 6

1. En medlemsstat får föreskriva undantag från viseringskravet i artikel 3 eller från det undantag från viseringskravet som föreskrivs i artikel 4 för
 - a) innehavare av diplomatpass, tjänstepass eller särskilda pass,
 - b) civila besättningsmedlemmar på luftfartyg och på fartyg i samband med deras tjänsteutövning,
 - c) civila besättningsmedlemmar på fartyg som när de går i land innehar en identitetshandling för sjömän som utfärdats i enlighet med antingen Internationella arbetsorganisationens konventioner nr 108 av den 13 maj 1958 eller nr 185 av den 19 juni 2003 eller enligt Internationella sjöfartsorganisationens konvention av den 9 april 1965 om förenkling av formaliteterna i internationell sjöfart,
 - d) besättning och personal vid nödhjälps- eller räddningsinsatser vid katastrofer och olyckor,
 - e) civila besättningsmedlemmar på fartyg som trafikerar internationella inre vattenvägar,
 - f) innehavare av resehandlingar som utfärdats av mellanstatliga internationella organisationer i vilka åtminstone en medlemsstat är medlem eller av andra enheter som erkänts av den berörda medlemsstaten som folkrättssubjekt för tjänstemän i de organisationerna eller enheterna.
2. En medlemsstat får från viseringskravet i artikel 3 undanta
 - a) skolelever som är medborgare i tredjeländer som anges i förteckningen i bilaga I men som är bosatta i ett tredjeland som anges i förteckningen i bilaga II eller i Schweiz och Liechtenstein, när sådana elever deltar i en organiserad skolresa tillsammans med en lärare vid skolan i fråga,
 - b) konventionsflyktingar och statslösa personer om det tredjeland där de är bosatta och som har utfärdat deras resedokument är ett av de tredjeländer som anges i förteckningen i bilaga II,
 - c) medlemmar av väpnade styrkor som reser på uppdrag av Nato eller Partnerskap för fred och som innehar de identitetshandlingar och reseorder som föreskrivs i konventionen mellan parterna i Atlantpakten om deras styrkors status av den 19 juni 1951,
 - d) utan att det påverkar tillämpningen av de skyldigheter som följer av Europarådets europeiska överenskommelse om avskaffande av viseringstvång för flyktingar som undertecknades i Strasbourg den 20 april 1959, konventionsflyktingar, statslösa personer och andra personer som inte innehar medborgarskap i något land och som är bosatta i Förenade kungariket eller i Irland och är innehavare av en resehandling som har utfärdats av Förenade kungariket eller Irland och som erkänns av den berörda medlemsstaten.
3. En medlemsstat får föreskriva undantag från det undantag från viseringskravet som föreskrivs i artikel 4 för personer som utövar avlönad verksamhet under sin vistelse.

Artikel 7

Om något av de tredjeländer som anges i förteckningen i bilaga II tillämpar viseringskrav för medborgare i åtminstone en medlemsstat ska nedanstående bestämmelser tillämpas:

- a) Inom 30 dagar från ett tredjeland genomförande av viseringskravet ska den berörda medlemsstaten skriftligen underrätta Europaparlamentet, rådet och kommissionen om detta.

⁽¹⁾ Rådets beslut 94/795/RIF av den 30 november 1994 om en gemensam åtgärd som antagits av rådet på grundval av artikel K.3.2.b i fördraget om upprättandet av Europeiska unionen beträffande resmöjligheter för skolelever från tredjeland som är bosatta i en medlemsstat (EGT L 327, 19.12.1994, s. 1).

Den underrättelsen ska

- i) ange vid vilken tidpunkt viseringskravet genomfördes och vilken typ av resehandlingar och viseringar det rör sig om,
- ii) innehålla en detaljerad redogörelse för de preliminära åtgärder som den berörda medlemsstaten har vidtagit för att säkerställa viseringsfria resor i förhållande till tredjelandet i fråga och all relevant information.

Information som rör den underrättelsen ska utan dröjsmål offentliggöras av kommissionen i *Europeiska unionens officiella tidning*, inklusive information om vid vilken tidpunkt viseringskravet genomfördes och vilka typer av resehandlingar och viseringar det rör sig om.

Om tredjelandet beslutar att upphäva viseringskravet före utgången av den tidsfrist som avses i första stycket i denna punkt ska ingen underrättelse lämnas eller underrättelsen dras tillbaka och informationen ska inte offentliggöras.

- b) Kommissionen ska, omedelbart efter dagen för det offentliggörande som avses i led a tredje stycket och i samråd med den berörda medlemsstaten vidta åtgärder tillsammans med myndigheterna i tredjelandet i fråga, särskilt på områdena för politik, ekonomi och handel, i syfte att återinföra eller införa viseringsfria resor och utan dröjsmål informera Europaparlamentet och rådet om de åtgärderna.
- c) Om tredjelandet inom 90 dagar efter dagen för det offentliggörande som avses i led a tredje stycket trots alla åtgärder som vidtagits i enlighet med led b inte har upphävt viseringskravet, får den berörda medlemsstaten be kommissionen att upphäva undantaget från viseringskravet för vissa kategorier av medborgare i det tredjelandet. När en medlemsstat framför en sådan begäran ska den underrätta Europaparlamentet och rådet om detta.
- d) Kommissionen ska, när den överväger ytterligare åtgärder i enlighet med leden e, f eller h, beakta resultatet av de åtgärder som vidtagits av den berörda medlemsstaten för att säkerställa viseringsfria resor till det berörda tredjelandet, de åtgärder som vidtagits i enlighet med led b samt följderna av upphävande av undantaget från viseringskravet för unionens och dess medlemsstaters yttre förbindelser med tredjelandet i fråga.
- e) Om det berörda tredjelandet inte har upphävt viseringskravet ska kommissionen, senast sex månader efter dagen för det offentliggörande som avses i led a tredje stycket och senare med mellanrum som inte överstiger sex månader inom en sammanlagd period som inte får sträcka sig längre än till och med det datum då den delegerade akt som avses i led f träder i kraft eller blir föremål för en invändning,
 - i) på begäran av den berörda medlemsstaten eller på eget initiativ anta en genomförandeakt för att under en period på högst sex månader tillfälligt upphäva undantaget från viseringskravet för vissa kategorier av medborgare i det berörda tredjelandet. Den genomförandeakten ska fastställa en tidpunkt inom 90 dagar efter det att den trätt i kraft, då upphävandet av undantaget från viseringskravet får verkan, med beaktande av vilka resurser som finns tillgängliga vid medlemsstaternas konsulat. När senare genomförandeakter antas får kommissionen förlänga perioden för det upphävandet med ytterligare högst sex månader och ändra de kategorier av medborgare i tredjelandet i fråga för vilka undantaget från viseringskravet upphävs.

De genomförandeakterna ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 11.2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 6 ska, under perioderna för upphävande, alla kategorier av medborgare i det tredjeland som avses i genomförandeakten inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser, eller

- ii) för den kommitté som avses i artikel 11.1 lägga fram en rapport med en bedömning av situationen och som anger skälen till kommissionens beslut att inte upphäva undantaget från viseringskravet samt underrätta Europaparlamentet och rådet om detta.

Alla relevanta faktorer, såsom de som avses i led d, ska beaktas i den rapporten. Europaparlamentet och rådet får föra en politisk diskussion på grundval av den rapporten.

- f) Om det berörda tredjelandet inom 24 månader efter dagen för det offentliggörande som avses i led a tredje stycket inte har upphävt viseringskravet ska kommissionen anta en delegerad akt i enlighet med artikel 10 för att tillfälligt upphäva undantaget från viseringskravet under en tolv månadersperiod för medborgare i det tredjelandet. Den delegerade akten ska fastställa en dag, inom 90 dagar efter det att den trätt i kraft, då upphävandet av tillämpningen av undantaget från viseringskravet ska få verkan, med beaktande av vilka resurser som finns tillgängliga vid medlemsstaternas konsulat, samt ändra bilaga II i enlighet med detta. Den ändringen ska göras genom att det bredvid namnet på tredjelandet i fråga införs en fotnot i vilken det anges att undantaget från viseringskravet upphävs gentemot det tredjelandet, och i vilken perioden för det upphävandet anges.

Från och med det datum då upphävandet av tillämpningen av undantaget från viseringskravet avseende medborgare i det berörda tredjelandet får verkan eller när en invändning mot den delegerade akten görs i enlighet med artikel 10.7 ska eventuella genomförandeakter som antagits enligt led e i den här artikeln som rör det tredjelandet upphöra att gälla. När kommissionen lägger fram ett lagstiftningsförslag som avses i led h ska den upphävandeperiod för undantaget från viseringskravet som avses i första stycket i det här ledet förlängas med sex månader. Fotnoten som avses i det stycket ska ändras i enlighet med detta.

Utän att det påverkar tillämpningen av artikel 6 ska medborgarna i det tredjeland som berörs av den delegerade akten, under perioderna för detta upphävande, inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser.

- g) Eventuella senare underrättelser, som i enlighet med led a lämnas av en annan medlemsstat avseende samma tredjeland under perioden för tillämpning av åtgärder som antagits enligt led e eller f gentemot det tredjelandet, ska infogas i dessa pågående förfaranden utan att tidsfristerna eller perioderna som fastställs i de leden förlängs.
- h) Om tredjelandet i fråga inom sex månader efter ikraftträdande av den delegerade akt som avses i led f inte har upphävt viseringskravet får kommissionen lägga fram ett lagstiftningsförslag för att ändra denna förordning i syfte att överföra hänvisningen till tredjelandet från bilaga II till bilaga I.
- i) De förfaranden som avses i leden e, f och h påverkar inte kommissionens rätt att när som helst lägga fram ett lagstiftningsförslag för att ändra denna förordning i syfte att överföra hänvisningen för det berörda tredjelandet från bilaga II till bilaga I.
- j) Om det berörda tredjelandet upphäver viseringskravet, ska den berörda medlemsstaten omedelbart underrätta Europaparlamentet, rådet och kommissionen om detta. Denna underrättelse ska utan dröjsmål offentliggöras av kommissionen i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Eventuella genomförandeakter eller delegerade akter som antagits enligt led e eller f och som rör tredjelandet i fråga ska upphöra att gälla sju dagar efter det offentliggörande som avses i första stycket i det här ledet. När det berörda tredjelandet har infört viseringskrav för medborgare i två eller flera medlemsstater ska de genomförandeakter eller delegerade akter som rör det tredjelandet upphöra att gälla sju dagar efter offentliggörandet av den underrättelse som gäller den sista medlemsstaten vars medborgare var föremål för viseringskravet från det tredjelandet. Den fotnot som avses i led f första stycket ska utgå när den berörda delegerade akten har upphört att gälla. Informationen om det upphörandet ska utan dröjsmål offentliggöras av kommissionen i *Europeiska unionens officiella tidning*.

När tredjelandet i fråga upphäver viseringskravet utan att den berörda medlemsstaten lämnar någon underrättelse om det i enlighet med första stycket i det här ledet ska kommissionen på eget initiativ utan dröjsmål gå vidare med det offentliggörande som avses i det stycket, och andra stycket i det här ledet ska tillämpas.

Artikel 8

1. Med avvikelse från artikel 4 ska undantaget från viseringskravet för medborgare i ett tredjeland som anges i förteckningen i bilaga II upphävas tillfälligt, på grundval av relevanta och objektiva uppgifter, i enlighet med den här artikeln.
2. En medlemsstat får underrätta kommissionen om den, under en tvåmånadersperiod i jämförelse med samma tidsperiod under föregående år, eller med de senaste två månaderna före genomförandet av undantaget från viseringskravet för medborgare i ett tredjeland som anges i förteckningen i bilaga II, ställs inför en eller flera av följande omständigheter:
 - a) En betydande ökning av antalet medborgare i det berörda tredjelandet som nekats inresa eller konstaterats vistas på medlemsstatens territorium utan att ha rätt till det.
 - b) En betydande ökning av antalet asylsökningar från medborgare i det tredjelandet där andelen godkända ansökningar är låg.
 - c) Minskat samarbete om återtagande med det berörda tredjelandet, som styrks av tillräckliga uppgifter, i synnerhet en betydande ökning av andelen avslagna ansökningar om återtagande som medlemsstaten gett in till det berörda tredjelandet avseende dess egna medborgare eller, när så föreskrivs i ett återtagandeavtal mellan unionen eller medlemsstaten i fråga och det berörda tredjelandet, avseende tredjelandsmedborgare som har transiterat genom det tredjelandet.
 - d) En ökad risk för, eller ett omedelbart hot mot, den allmänna ordningen eller den inre säkerheten i medlemsstaterna, i synnerhet en betydande ökning av antalet allvariga brott med kopplingar till medborgare i det berörda tredjelandet, som styrks av objektiv, konkret och relevant information och uppgifter från behöriga myndigheter.

Den underrättelse som avses i första stycket i denna punkt ska ange de skäl som den grundas på och innehålla relevanta uppgifter och statistik samt en detaljerad redogörelse för de preliminära åtgärder som den berörda medlemsstaten har vidtagit för att avhjälpa situationen. Den berörda medlemsstaten kan i sin underrättelse ange vilka kategorier av det berörda tredjelandets medborgare som ska omfattas av en genomförandeakt enligt punkt 6 a och i detalj redogöra för skälen till detta. Kommissionen ska omedelbart informera Europaparlamentet och rådet om sådana underrättelser.

3. Om kommissionen, med beaktande av relevanta uppgifter, rapporter och statistik, har konkret och tillförlitlig information om omständigheter som avses i punkt 2 a, b, c eller d som föreligger i en eller flera medlemsstater, eller om att det berörda tredjelandet inte samarbetar i fråga om återtagande, i synnerhet om ett återtagandeavtal ingåtts mellan det berörda tredjelandet och unionen, ska kommissionen omgående underrätta Europaparlamentet och rådet om sin analys, och bestämmelserna i punkt 6 ska tillämpas.

Vid tillämpning av första stycket kan underlåtelse att samarbeta i fråga om återtagande föreligga till exempel om tredjelandet

- avslår eller inte behandlar ansökningar om återtagande i rätt tid,
- inte i rätt tid utfärdar resehandlingar för återvändande inom de tidsfrister som anges i återtagandeavtalet eller inte godtar europeiska resehandlingar som utfärdats efter utgången av de tidsfrister som anges i återtagandeavtalet, eller
- säger upp eller tillfälligt upphäver återtagandeavtalet.

4. Kommissionen ska övervaka att de särskilda krav som grundar sig på artikel 1 och som användes för att bedöma lämpligheten i beviljandet av en viseringsliberalisering fortsatt uppfylls av de tredjeländer vars medborgare har undantagits från viseringskravet vid resor till medlemsstaternas territorium till följd av att en dialog om viseringsliberalisering mellan unionen och det berörda tredjelandet slutförts framgångsrikt.

Kommissionen ska dessutom regelbundet och minst en gång om året rapportera till Europaparlamentet och rådet under en period på sju år efter dagen för ikraftträdandet av viseringsliberaliseringen för det berörda tredjelandet, och därefter när kommissionen anser att det är nödvändigt, eller på begäran av Europaparlamentet eller rådet. Rapporten ska inriktas på tredjeländer vilka kommissionen bedömer, på grundval av konkret och tillförlitlig information, inte längre uppfyller vissa krav.

Om en rapport från kommissionen visar att ett eller flera av de särskilda kraven inte längre uppfylls i förhållande till ett visst tredjeland ska punkt 6 tillämpas.

5. Kommissionen ska granska eventuella underrättelser enligt punkt 2, med beaktande av följande:

- a) Huruvida någon av de omständigheter som anges i punkt 2 föreligger.
- b) Det antal medlemsstater som påverkas av någon av de omständigheter som anges i punkt 2.
- c) De övergripande konsekvenserna av de omständigheter som anges i punkt 2 när det gäller migrationssituationen i unionen, enligt de uppgifter som lämnats av medlemsstaterna eller som är tillgängliga för kommissionen.
- d) De rapporter som utarbetats av Europeiska gräns- och kustbevakningen, Europeiska stödkontoret för asylfrågor eller Europeiska unionens byrå för samarbete inom brottsbekämpning (Europol), av andra unionsinstitutioner, -organ eller -byråer eller av en internationell organisation med behörighet i frågor som omfattas av denna förordning, om omständigheterna i det specifika fallet så kräver.
- e) De uppgifter som den berörda medlemsstaten kan ha lämnat i sin underrättelse med avseende på eventuella åtgärder enligt punkt 6 a.
- f) Den övergripande frågan om allmän ordning och inre säkerhet, i samråd med den berörda medlemsstaten.

Kommissionen ska underrätta Europaparlamentet och rådet om resultaten av sin granskning.

6. När kommissionen, på grundval av den analys som avses i punkt 3, den rapport som avses i punkt 4 eller den granskning som avses i punkt 5, och med beaktande av följderna av ett upphävande av undantaget från viseringskravet för unionens och dess medlemsstaters yttre förbindelser med det berörda tredjelandet, samt i nära samarbete med det tredjelandet för att hitta alternativa lösningar på lång sikt, beslutar att åtgärder behöver vidtas, eller när en enkel majoritet av medlemsstaterna har underrättat kommissionen om förekomsten av sådana omständigheter som avses i punkt 2 a, b, c eller d, ska följande bestämmelser tillämpas:

- a) Kommissionen ska anta en genomförandeakt om tillfälligt upphävande av undantaget från viseringskravet för det berörda tredjelandets medborgare under en niomånadersperiod. Upphävandet ska gälla för vissa kategorier av det

berörda tredjelandets medborgare, med hänvisning till relevanta typer av resehandlingar och vid behov till ytterligare kriterier. När kommissionen fastställer för vilka kategorier upphävandet ska gälla ska den, på grundval av tillgänglig information, inkludera kategorier som är tillräckligt stora för att på ett effektivt sätt bidra till att hantera de omständigheter som avses i punkterna 2, 3 och 4 i varje enskilt fall, samtidigt som proportionalitetsprincipen iaktas. Kommissionen ska anta genomförandeakten inom en månad från det att den har

- i) mottagit den underrättelse som avses i punkt 2,
- ii) uppmärksammat på den information som avses i punkt 3,
- iii) utarbetat den rapport som avses i punkt 4, eller
- iv) mottagit underrättelsen från en enkel majoritet av medlemsstaterna om förekomsten av sådana omständigheter som avses i punkt 2 a, b, c eller d.

Genomförandeakten ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 11.2. I genomförandeakten ska det fastställas vilken dag upphävandet av undantaget från viseringskravet ska få verkan.

Under perioden för upphävande ska kommissionen upprätta en förstärkt dialog med det berörda tredjelandet i syfte att åtgärda omständigheterna i fråga.

- b) Om de omständigheter som avses i punkterna 2, 3 och 4 i den här artikeln kvarstår ska kommissionen, senast två månader innan den niomånadersperiod som avses i led a i den här punkten löper ut, anta en delegerad akt i enlighet med artikel 10 om tillfälligt upphävande av tillämpningen av bilaga II under en period på 18 månader för det berörda tredjelandets alla medborgare. Den delegerade akten ska få verkan från och med den dag som den genomförandeakt som avses i led a i den här punkten löper ut och ska ändra bilaga II i enlighet med detta. Ändringen ska göras genom att det bredvid namnet på tredjelandet i fråga införs en fotnot i vilken det anges att undantaget från viseringskravet upphävs gentemot det tredjelandet och i vilken perioden för upphävandet anges.

Om kommissionen har lagt fram ett lagstiftningsförslag enligt punkt 7 ska den period för upphävande av undantaget från viseringskravet som föreskrivs i den delegerade akten förlängas med sex månader. Fotnoten ska ändras i enlighet med detta.

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 6 ska det berörda tredjelandets medborgare under perioden för upphävande inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser.

En medlemsstat som i enlighet med artikel 6 föreskriver nya undantag från viseringskravet för en kategori av medborgare i det tredjeland som omfattas av akten om upphävande av undantaget från viseringskravet ska lämna underrättelse om dessa åtgärder i enlighet med artikel 12.

7. Före utgången av giltighetstiden för den delegerade akt som antagits enligt punkt 6 b ska kommissionen förelägga Europaparlamentet och rådet en rapport. Rapporten får åtföljas av ett lagstiftningsförslag för att ändra denna förordning i syfte att överföra hänvisningen till det berörda tredjelandet från bilaga II till bilaga I.

8. Om kommissionen har lagt fram ett lagstiftningsförslag enligt punkt 7, får den förlänga giltighetstiden för den genomförandeakt som antagits enligt punkt 6 a i den här artikeln med en period som inte överstiger tolv månader. Beslutet att förlänga giltighetstiden för genomförandeakten ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 11.2.

Artikel 9

1. Senast den 10 januari 2018 ska kommissionen förelägga Europaparlamentet och rådet en rapport som bedömer hur verkningsfull den ömsesidighetsmekanism som föreskrivs i artikel 7 är, och kommissionen ska vid behov lägga fram ett lagstiftningsförslag för att ändra denna förordning. Europaparlamentet och rådet ska besluta om förslaget i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet.

2. Senast den 29 mars 2021 ska kommissionen förelägga Europaparlamentet och rådet en rapport som bedömer hur verkningsfull den upphävandemekanism som föreskrivs i artikel 8 är, och kommissionen ska vid behov lägga fram ett lagstiftningsförslag för att ändra denna förordning. Europaparlamentet och rådet ska besluta om förslaget i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet.

Artikel 10

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 7 f ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den 9 januari 2014. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden på fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, om inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.
3. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 8.6 b ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den 28 mars 2017. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden på fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.
4. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 7 f och 8.6 b får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
5. Innan kommissionen antar en delegerad akt, ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.
6. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
7. En delegerad akt som antas enligt artikel 7 f ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på fyra månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.
8. En delegerad akt som antas enligt artikel 8.6 b ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända.

Artikel 11

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.
3. Om kommittén inte avger något yttrande, ska kommissionen inte anta utkastet till genomförandeakt och artikel 5.4 tredje stycket i förordning (EU) nr 182/2011 ska tillämpas.

Artikel 12

1. Medlemsstaterna ska underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om de åtgärder de har vidtagit enligt artikel 6 inom fem arbetsdagar efter det att de åtgärderna antogs.
2. De meddelanden som avses i punkt 1 ska i informationssyfte offentliggöras av kommissionen i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 13

Denna förordning ska inte påverka medlemsstaternas behörighet att erkänna stater och områdesenheter samt pass, identitetshandlingar och resedokument som utfärdas av deras myndigheter.

Artikel 14

Förordning (EG) nr 539/2001 ska upphöra att gälla.

Hänvisningar till den upphävda förordningen ska anses som hänvisningar till den här förordningen och läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga IV.

Artikel 15

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Strasbourg den 14 november 2018.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

K. EDTSTADLER

Ordförande

BILAGA I

**FÖRTECKNING ÖVER TREDJELÄNDER VARS MEDBORGARE ÄR SKYLDIGA ATT INNEHA VISERING NÄR
DE PASSERAR MEDLEMSSTATERNAS YTTRE GRÄNSER**

1. STATER

Afghanistan

Armenien

Angola

Azerbajdzjan

Bangladesh

Burkina Faso

Bahrain

Burundi

Benin

Bolivia

Bhutan

Botswana

Vitryssland

Belize

Demokratiska republiken Kongo

Centralafrikanska republiken

Kongo

Elfenbenskusten

Kamerun

Kina

Kuba

Kap Verde

Djibouti

Dominikanska republiken

Algeriet

Ecuador

Egypten

Eritrea

Eswatini

Etiopien

Fiji

Gabon

Ghana

Gambia

Guinea

Ekvatorialguinea

Guinea-Bissau
Guyana
Haiti
Indonesien
Indien
Irak
Iran
Jamaica
Jordanien
Kenya
Kirgizistan
Kambodja
Komorena
Nordkorea
Kuwait
Kazakstan
Laos
Libanon
Sri Lanka
Liberia
Lesotho
Libyen
Marocko
Madagaskar
Mali
Myanmar/Burma
Mongoliet
Mauretanien
Maldiverna
Malawi
Moçambique
Namibia
Niger
Nigeria
Nepal
Oman
Papua Nya Guinea
Filippinerna
Pakistan
Qatar
Ryssland
Rwanda

Saudiarabien
Sudan
Sierra Leone
Senegal
Somalia
Surinam
Sydsudan
São Tomé och Príncipe
Syrien
Tchad
Togo
Thailand
Tadzjikistan
Turkmenistan
Tunisien
Turkiet
Tanzania
Uganda
Uzbekistan
Vietnam
Jemen
Sydafrika
Zambia
Zimbabwe

2. ENHETER OCH TERRITORIELLA MYNDIGHETER SOM INTE ERKÄNNES SOM STATER AV SAMTLIGA MEDLEMSSTATER

- Kosovo enligt definitionen i FN:s säkerhetsråds resolution 1244 av den 10 juni 1999
- Palestinska myndigheten

—

BILAGA II

FÖRTECKNING ÖVER TREDJELÄNDER VARS MEDBORGARE ÄR UNDANTAGNA FRÅN KRAVET ATT INNEHA VISERING NÄR DE PASSERAR MEDLEMSSTATERNAS YTTRE GRÄNSER NÄR DET GÄLLER VISTELSER SOM INTE ÖVERSTIGER 90 DAGAR UNDER EN 180-DAGARSPERIOD

1. STATER

F.d. jugoslaviska republiken Makedonien ⁽¹⁾

Andorra

Förenade Arabemiraten ⁽²⁾

Antigua och Barbuda

Albanien ⁽¹⁾

Argentina

Australien

Bosnien och Hercegovina ⁽¹⁾

Barbados

Brunei

Brasilien

Bahamas

Kanada

Chile

Colombia

Costa Rica

Dominica ⁽²⁾

Mikronesien ⁽²⁾

Grenada ⁽²⁾

Georgien ⁽³⁾

Guatemala

Honduras

Israel

Japan

Kiribati ⁽²⁾

Saint Kitts och Nevis

Sydkorea

Saint Lucia ⁽²⁾

⁽¹⁾ Undantaget från viseringskravet tillämpas bara på innehavare av biometriska pass.

⁽²⁾ Undantaget från viseringskravet ska tillämpas från och med den dag då ett avtal om undantag från viseringskravet som ingås med Europeiska unionen träder i kraft.

⁽³⁾ Undantaget från viseringskravet begränsas till innehavare av biometriska pass som utfärdats av Georgien i enlighet med Internationella civila luftfartsorganisationens (Icao) standarder.

Monaco

Moldavien ⁽¹⁾

Montenegro ⁽²⁾

Marshallöarna ⁽³⁾

Mauritius

Mexiko

Malaysia

Nicaragua

Nauru ⁽³⁾

Nya Zeeland

Panama

Peru ⁽³⁾

Palau ⁽³⁾

Paraguay

Serbien (med undantag för innehavare av serbiska pass som har utfärdats av det serbiska samordningsdirektoratet (på serbiska: *Koordinaciona uprava*)) ⁽²⁾

Salomonöarna

Seychellerna

Singapore

San Marino

El Salvador

Östtimor ⁽³⁾

Tonga ⁽³⁾

Trinidad och Tobago

Tuvalu ⁽³⁾

Ukraina ⁽⁴⁾

Amerikas förenta stater

Uruguay

Heliga stolen

Saint Vincent och Grenadinerna ⁽³⁾

Venezuela

Vanuatu ⁽³⁾

Samoa

⁽¹⁾ Undantaget från viseringskravet begränsas till innehavare av biometriska pass som utfärdats av Moldavien i enlighet med Internationella civila luftfartsorganisationens (Icao) standarder.

⁽²⁾ Undantaget från viseringskravet tillämpas bara på innehavare av biometriska pass.

⁽³⁾ Undantaget från viseringskravet ska tillämpas från och med den dag då ett avtal om undantag från viseringskravet som ingås med Europeiska unionen träder i kraft.

⁽⁴⁾ Undantaget från viseringskravet begränsas till innehavare av biometriska pass som utfärdats av Ukraina i enlighet med Internationella civila luftfartsorganisationens (Icao) standarder.

2. FOLKREPUBLICEN KINAS SPECIELLA ADMINISTRATIVA REGIONER

Hongkong SAR ⁽¹⁾

Macao SAR ⁽²⁾

3. BRITTISKA MEDBORGARE SOM INTE ÄR MEDBORGARE I FÖRENADE KONUNGARIKET STORBRIANNIEN OCH NORDIRLAND I DEN MENING SOM AVSES I UNIONSRÄTTEN

British nationals (Overseas)

British overseas territories citizens (BOTC)

British overseas citizen (BOC)

British protected persons (BPP)

British subjects (BS)

4. ENHETER OCH TERRITORIELLA MYNDIGHETER SOM INTE ERKÄNNES SOM STATER AV SAMTLIGA MEDLEMSSTATER

Taiwan ⁽³⁾

—

⁽¹⁾ Undantaget från viseringskravet tillämpas endast på innehavare av pass med beteckningen "Hong Kong Special Administrative Region".

⁽²⁾ Undantaget från viseringskravet tillämpas endast på innehavare av pass med beteckningen "Região Administrativa Especial de Macau".

⁽³⁾ Undantaget från viseringskravet tillämpas endast för innehavare av pass som utfärdats av Taiwan och som innehåller ett identitets-kortnummer.

BILAGA III

UPPHÄVD FÖRORDNING OCH EN FÖRTECKNING ÖVER ÄNDRINGAR AV DENNA

Rådets förordning (EG) nr 539/2001
(EGT L 81, 21.3.2001, s. 1)

Rådets förordning (EG) nr 2414/2001
(EGT L 327, 12.12.2001, s. 1)

Rådets förordning (EG) nr 453/2003
(EUT L 69, 13.3.2003, s. 10)

2003 års anslutningsakt, Bilaga II, punkt 18.B

Rådets förordning (EG) nr 851/2005
(EUT L 141, 4.6.2005, s. 3)

Rådets förordning (EG) nr 1791/2006
(EUT L 363, 20.12.2006, s. 1)

Endast artikel 1.1 elfte strecksatsen avseende förordning (EG) nr 539/2001 och bilagan punkt 11 B 3

Rådets förordning (EG) nr 1932/2006
(EUT L 405, 30.12.2006, s. 23)

Rådets förordning (EG) nr 1244/2009
(EUT L 336, 18.12.2009, s. 1)

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1091/2010
(EUT L 329, 14.12.2010, s. 1)

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1211/2010
(EUT L 339, 22.12.2010, s. 6)

Rådets förordning (EU) nr 517/2013
(EUT L 158, 10.6.2013, s. 1)

Endast artikel 1.1 k fjärde strecksatsen och bilagan punkt 13 B 2

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 610/2013
(EUT L 182, 29.6.2013, s. 1)

Endast artikel 4

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1289/2013
(EUT L 347, 20.12.2013, s. 74)

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 259/2014
(EUT L 105, 8.4.2014, s. 9)

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 509/2014
(EUT L 149, 20.5.2014, s. 67)

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/371
(EUT L 61, 8.3.2017, s. 1)

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/372
(EUT L 61, 8.3.2017, s. 7)

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/850
(EUT L 133, 22.5.2017, s. 1)

BILAGA IV

JÄMFÖRELSETABELL

Förordning (EG) nr 539/2001	Denna förordning
Artikel -1	Artikel 1
Artikel 1.1, första stycket	Artikel 3.1
Artikel 1.1, andra stycket	Artikel 3.2
Artikel 1.2, första stycket	Artikel 4.1
Artikel 1.2, andra stycket, inledningen	Artikel 4.2, inledningen
Artikel 1.2, andra stycket, första strecksatsen	Artikel 4.2 a
Artikel 1.2, andra stycket, andra strecksatsen	Artikel 4.2 b
Artikel 1.2, andra stycket, tredje strecksatsen	Artikel 4.2 c
Artikel 1.3	Artikel 5
Artikel 1.4	Artikel 7
Artikel 1a.1 och 1a.2	Artikel 8.1 och 8.2
Artikel 1a.2a	Artikel 8.3
Artikel 1a.2b	Artikel 8.4
Artikel 1a.3	Artikel 8.5
Artikel 1a.4	Artikel 8.6
Artikel 1a.5	Artikel 8.7
Artikel 1a.6	Artikel 8.8
Artikel 1b	Artikel 9.1
Artikel 1c	Artikel 9.2
Artikel 2	Artikel 2
Artikel 4	Artikel 6
Artikel 4a	Artikel 11
Artikel 4b.1 och 4b.2	Artikel 10.1 och 10.2
Artikel 4b.2a	Artikel 10.3
Artikel 4b.3	Artikel 10.4
Artikel 4b.3a	Artikel 10.5
Artikel 4b.4	Artikel 10.6
Artikel 4b.5	Artikel 10.7
Artikel 4b.6	Artikel 10.8
Artikel 5	Artikel 12
Artikel 6	Artikel 13
Artikel 7	Artikel 14
Artikel 8	Artikel 15
Bilaga I	Bilaga I
Bilaga II	Bilaga II
—	Bilaga III
—	Bilaga IV